

הדעת הזאת של דין ר"ם, כי הנה צפסח תיקנו לומר זמן חירותנו, צפסעות זמן מתן תורתנו, צפסכות זמן צמחתנו, וציוס"כ למחילה ולסליחה ולכפרה ולעחול צו את כל עונותינו, שסס מלינות עורות תכלית החג, אזל צר"ס לא קצעו לומר אלא יוס הזכרון הזה, והוא מאמר סתום ועדיין לא שפענו מה כזכור צו, ואילו הוצרך אללס סיותו יוס סדין היו עקדריס לומר זמן שפעטנו, וזולת זה אס יפוצ אדם אל לצו כל נוסח התפלות שיקדו להתפלל צר"ס ימלא צהן דצדריס דמיס וכסגציס, תפלות יפות מאד, אזל לא יצין תכלית אמירתס צר"ס, ושאלות רצות יש להעיר על התפלות הסס, לעס שנו נוסח האל סקדוס וגזרו לומר המלך סקדוס? אס תאמר להזכיר סהוא מלך וסופט כל העולם, סיס לנו לומר שסופט סקדוס לא המלך, כי ידוע אמרס ז"ל מלך סין דן ואין דכין אותו, וצאעת סס מלך יורה על השלטון סגמור ועל סכח סיס לו לחוקק חקיס ולגזור גזירות, אזל לא יורה צפוס סכיס על השפט, ועוד נוסח סצרכס ענמה אתס קדוס וסעך קדוס וקדוסיס וכו' יעיד סאין סכונס צס על השפט, ומס ראו על ככס לסוסיק צס נוסח וצכן תן סחדך וכו' מס שלא עשו כן צפסר סמועדיס? ומס ענין הסוספס ססיס? אס ר"ס הוא יוס סדין, לעס נתפלל צו תן סחדך וסיס יותר סגון לומר תן רחמיך? וכן ויראוך כל סמעסיס סיס תפלס לעתיד לצא ואין לה יחס עס יוס סדין, וכן תן כצוד לעמך וכו' סמחס לארלך וכו' ואז לדיקיס וכו' ותמלוך וכו' כל אלס סצדריס עתידיס להיות צצמן סגאולס, ולמס נתפלל על סעתיד ולא נתפלל על ססווס שפעוט אותו צרחמיס, אס עיקר קציעות סמועד הוא צעצור סיותו יוס סדין? וכן נוסח או"א מלוך על כל העולם כלו וכו' ססיס תפלס נוספת צמועד סזס לא צא כדונמחס צתפלות סרגליס, סיסס מדצרת כלום מן השפט סכעסה ציוס סהוא, אלא כולס רועזת אל סענין סגדול ססיס צאחרית סיעיס כסיספוך ס' אל סעמיס שסס צרורס לקרוא כולס צסס ס', סרי לך סצכל תפלת יורר ומנחס וערצית לא כזכר כלום מיוס סדין, וזס דצר תיעוס, איך אנשי כנסת סגדולס מיסדי סתפס יתקנו להזכיר צס עניניס עתידיס וישמיטו סדין סהוא סעיקר לפי ססנרס סגיצרת? אמנס צתפלת מוסק תרלס ג' עיני צרכות מלכיות זכרונות וסופרות, וכצר ידעת את אשר דרשו עליסס צחלעוד, מלכיות כדי סתמליכוני עליסס (אלמס אין סטעס לפי סעלך על כל סארץ ישפוט תצל צאותו יוס), זכרונות כדי סיעלס זכרונכס לפני לעוצס (גס צזס אין זכר ליוס סדין, ססרי גס צצמן סעלחמס כחוצ וזכרתס לפני ס' אלסיכס, וגס צר"ס כחוצ והיו לכס לצכרון), וצמס צמופר, וכל סמאמר סזס יורה על דמיס אחריס סאין להסיחס עס השפט סעדומס סכוא. וסנס אנשי כנס"ג ראו להקדיס לכל אחת מנ' צרכות אלו תפלס אחת עסיס כמו סקדומס אל ספסוקיס סחוייצנו

שהוינו לומר זר"ם, לכן קודם פסקי מלכיות תקנו לומר עלינו לשבח
וכו' ועל כן נקום לך וכו' שהם תפלות נשגבות מאד, אך אין להם
שייכות עם העשט, וקודם פסקי זכרונות יקדו לומר אתה זוכר
וכו', ואם תתבונן בו סיטב תראה שאינו אלא הקדמה למה שיבא אחרי
כן פסי"ת זכר את נח והגילו מן המצול וכן עתיד לזכור את עם
סבולתו ויוליטנו מן הגלות צומן הגאולה, ואם אנחנו יש בנוסח הזה
שתי פורות שיררו על הדין הנעשה זר"ם, ואם ואל המדינות בו
יאמר איזו לחרצ ואיזו לשלום איזו לרעצ ואיזו לשצע
וצריות בו יסקדו להזכירם לחיים ולמות, אל תחשו
להוליא מהם ראיה לזכות הסדרה הבורחת צינים האלה, כי ראוי לך
לדעת ששתי פורות אלה לא נכתבו מאנשי כנס"ב, ונחוסמו רק ציני
חכמי התלמוד, ואינן אלא דעת יחיד, ולא אליבא דהלכתא, והעומת
הצדור על זה תמלאנו צירושלעי פ"ק דר"ם, דגרסינן התם: תני
בתקיעתא דרצ זמ היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון כי חק לישראל
הוא עשט לאלסי יעקב ועל המדינות בו יאמר איזו לחרצ ואיזו לשלום
איזו לרעצ ואיזו לשצע וצריות בו יסקדו להזכירם לחיים ולמות,
וד לא כר' יוסי דרבי יוסי אמר יחיד נדון בכל שעה שנא' ותפקדנו
לצקרים לרגעים תצחננו עכ"ל, ופירש צעל יפה מראה: תקיעתא
דרצ, בדר מוסף ר"ם פתיקן רצ קרי תקיעתא דרצ לפי שצדור
המוספין תוקעין, עכ"ל. הרי לך שהנוסח הזה אינו מאנשי כנס"ב,
אלא הוספה היא שהוסיף רצ מדעתו כפי סדרתו שביום ההוא נלצ
ס' לדין עניים, אצל ר' יוסי חולק עליו שם, ועיקר טענתו היא שאין
האדם נידון זר"ם לצד, אלא צכל שעה כמו פיוכיח הנסיון, ועוד
אתה רואה שנוסח זה פתיקן רצ אינו אליבא דהלכתא, שהרי הוא
קוטר דברי העשט, דתנן צד' פקדים העולם נידון צפקה על התצואה
וכו', ואיך כתב רצ איזו לרעצ ואיזו לשצע שגבר זר"ם?
והלא הרעצ והשצע תלויים בתצואה וסוף נידונת צפקה! מוכח א"כ
שגם בזכרונות אין שום רעז אל יום הדין. אמנם קודם פסקי פומרות
תקנו לומר אתה נגלית וכו', והיא הקדמה לפסקי מתן תורה הצאים
אחרי כן, וגם אמנם נלעד פתיקת שומר לא חרעוז כילום אל הדין,
אלא יראה שהכונה בו לזכור מתן תורה וקצוץ גליות ככתוב והיום
ציום ההוא יתקע צשומר גדול וכו', ולכן אנו עסיימים או"א תקע
צשומר גדול שערצ על הגאולה. סוף דבר אנשי כנס"ב הורונו
צתיקון תפלותיהם שיש טעם אחר ליום הזכרון, ופתיקר כונתו אינו
על העשט הכללי.

הספק סי' צטעם פתיקת שומר זר"ם שהתורה העלימה הענין שאליו
חרעוז התרועע, ורק סודיעם פתיקר חגיגת היום היא
התרועע שהרי על שמה נקרא החג עלמז יום תרועע, לכן אילו היינו
יודעים

יודעים צדירור כונת התרועה היינו יודעים ג"כ טעם המקרא קדש
עלמנו: אמנם המפרשים נתחצמו הרבה לפרש לנו דעזי התרועה
ולא ילאו ידי חובתן לצאר שרשם ועיקרם באופן מיוחד ע"י ציורן כל
הסמכות, כי הנה רצינו סעדיא גאון הזכיר עשרה סבות שצטצורן
כלטוינו לפי דעתו לתקוע שופר, אלה דצדיו צקילור: וזה שליונו
הצורא ית' לתקוע שופר צר"ס יש צזה עשרה ענינים, הו' מפני
שהיום תחלת הצדיאס קצו מלך עלינו הק"צ וכן עושין המלכים
שתוקעין לפניהם להודיע תחלת מלכותם, כן אנו ממליכים עלינו את
הצורא ית' ציום זה, וכן אמר דוד צחללות וקול שיפר הריעו לפני
המלך ה', ה' כי יוס' ר"ס הוא ראשון לעשרת ימי תשוצם ותוקעין
צו להזכיר כל הרוצ' לשוצ' ישוצ' ואס' לאו יקרא חגר על עלמו, ה' ה'
להזכירנו מעמד הר סיני שנאמר צו וקול שופר חזק מאד, ה' ה'
להזכירנו דצר הנציאס שנמשלו צתקיעת שופר שכל' ושמע השומע
את קול השופר וכו', ה' ה' להזכירנו חרצן צית המקדש וקול תרועת
מלחמות האויצים, כמו שכל' כי קול שופר שמענו נפשי, ה' ה' להזכירנו
עקידת יצחק, ה' ה' כשנשמע תקיעת השיפר נירא ונחרד ונשצר עלמנו
לפני הצורא כי כך הוא טצע השופר מרעיד ומחריד כמו שכל' אס'
יתקע שופר צעיר וכו', ה' ה' להזכיר יום הדין הגדול שכל' כי קרוב
יום ה' וכו' יום שופר ותרועה, ה' ה' להזכירנו קצון נדחי ישראל שכל'
צו והיום ציום ההוא יתקע וכו', ה' ה' להזכירנו תחית המתים שכל' כל
שוכני תצל וכו' וכתקוע שופר תשמעו, עכ"ד בגאון. ונקל להצין
שדצדיו אינן אלא סצרות ושלל. היתם לו צהם שום קצלה מלכותיו,
כי איך יסיו עשרה סצות כולן עיקריות לתקיעת שופר, וצחוכן איזה
סצות שאין להם שום יחס עם יום ה' צתשרי? כי לזכרון חרצן צס"ע
הים לנו לתקוע צט' צאצ, ולזכר מעמד הר סיני הים ראוי לתקוע
צו' צסיון, גם בגד הסצה הצ' יש לטעון שכל' יסיו כל עשרת ימי
תשוצם כקדושת ר"ס וגם צהם הים לנו לתקוע להזכיר, וגם הסצם
הד' כי צכל יום מהסנה מחוייצים אנו לזכור דצדי הנציאס לא צאחד
צתשרי צלצד, וגם הסצות ה' ט' וי' כי הם עיקרי אמונתנו הרחויים
להזכר צכל יום, וצכל זה אין טעם ומספיק לקצוע מועד צפני עלמו
לזכירת אלה הדצדים, מוצאד א"כ נגלה לפני כל משכיל שהגאון ז"ל
לא שמע מרצותיו שום טעם לתקיעת שופר, ולכן חזר אחר כל
הפסוקים שצהם נזכרם הדרעם ולמד מהם דמז' לשופר דר"ס, אך
אס' סדצר כן יוכל ג"כ אדם לומר שהתרועה היא תרמוז אל לכידת
יריחו ולמלחמת גדעון ולהמלכת שלמה ולכיוולא צאלה הענינים שגם
צהם נזכר צכתוצ השופר, וזה הצל, גם לומדים אנהנו מדצדי הגאון
שלא קיצל כילום מענין העשפט הכללי הנעשה צר"ס, כי אילו שמע
עזה הים מזכירו צני ספק חוץ רצוי הסצות שהציא' אמנם הרמ"צם
ז"ל

ז"ל צהל' שומר לא נתן שום טעם אל תקיעת שומר צר"ס כי לא
התעסק שם אלא צדיני השומר, אבל צהל' תשובה פ"ג כתב: אע"פ
בתקיעת שומר צר"ס גזירת סבתו צרמו ים צו כל' עורו ימים
וכו' עכ"ל, הרי שלדעתו הטעם האמיתי בתום והתום ואין לנו אלא
לסבור צו רמזים, ואף מן הרמז הסוף פתח צו אין ללמוד אלא פלסיות
יום ר"ס ראשון לעשרת ימי תשובה לכן תוקעין צו, וכסדרת רצינו
בעדים שזכרנו, וכן גילס דעתו צמורה (ח"ג פמ"ג) צזס"ל: ר"ס
מסני שסוף יום תשובה וסערות צני אדם עשכנזם ועפני זס יחקע
צו בשומר וכאילו סוף הנעם ופתיחה ליום סלום, כמו שסוף עפורסם
צקצלת סלומם מענין עשרת הימים שבין ר"ס ליום"כ עכ"ל, ואעפ"י
בצל' תשובה אמר ג"כ שצר"ס שוקלין זכיות האדם ועונותיו, הנס
צדור סדצר סכת צן שם רק להעתיק עסלמוד כל סשיך אל סענין
ססוף, כדרכו תמיד צכל ס' סיד, ססרי דצרו צמורה לא יסבימו
עם סנאמר סס' סמונס עם סרסלי' צפסיקתס ס' סמור מתיחס
לענינו סוף זס: סשומר סל ר"ס סוף יסוד לזכרון על יום סכפוריס
לסזסיר סת ישראל צתשובה עשרת ימים קודם יום"כ עכ"ל, וזס
עסכיס ג"כ עם דצרי דצינו סעדים וסרמו"צס ז"ל. אך לעועת
סלס מלסנו לאחרונים דעת אחרת וסיל סטעם תקיעת שומר סיל
לערצצ ססטן, ודצר זס קסס להצינו עכסס טעמים סלין זס סמקוס
לסלדיך צסס, וכמו סיחלמס סלל כל צר דעת, כי ספילו סכל ופתי
סו נער נצער מדעת סס נצקס להסחידו סו להטעומו עעס אחר עעס,
ותמיד ע"י מעסס וסיוחד, ונכסול ונפלס סמעסס ססוף תמיד צסניע
זמן קצוב עסס סעעיס סו יותר, סין ססק סלצקוף יעור עסרדעמו
צסצינו סלסטעומו עסיו וסל יסגיה צכו עור, גס סטעס זר מלד
צסצצנו ססי"ת סופט לדק וסלילס לו להטות עססטנו צעצור ססטנת
סעסטין, ועוד סחוקר כליות יודע סס מרדנו צו ועד סיכן מרדנו צו
גס צלי קטנור, וציותר יקסס ססוף ית' צעלמו ילונולססנכס צסחצולסזסס
לססנת זסס ססכלית, כי סס רלונו יתעלס סיתערצצ ססטןסלל כעס דרכיס
לפניו ית' לעסות כן? סוף דצר טעמים כסלס סולי יספיקו לקלת
מחלוסי סדעת (סולי גס יועילו לסס), אך לא יסקיו סערת סספקות
צלצצ סכסי מדע, ומכל חילוף סכצרות סללס וזרותס תעלס צידנו
סחולדס סעדיין לא ידענו טעס חגיגת ר"ס ותדועת סשומר צו.

הספק ס"א, צססרס ס' סמור סרעס י"א סירס כל עניני ר"ס
וסמר דיני מלכיות זכרונות וספורות וכל סרטי תקיעת שומר,
אבל לא סזכיר כילוס ספילו צרמו סיסיס ר"ס יום סדין לכל סעולס,
וזס תמיסס גדולס, כי סדצר נוגע לכל ישראל ויס צו נורך גדול
לסודיעו צסרטות כדי סכל סיס וסיס יתקן עלמו ליום סדין, וסין
יתכן ססעלס צדצר כזס? גס סמסנס סחיצר דצינו סקדוס לסורותנו
כל

כל מדמי סנסנותינו לא נתנה כ"א רמז קטן ומסומק באמרה: צר"ה
כל צאי עולם עוזרים לפניו כצני מרון, ולא פירשה עם היא הסעצרה
הזאת, ולמה נמשלו צאי עולם צענין זה לצני מרון שאין להם דעת
ולא רצון ולא יתכן זהם לא זכות ולא חובה, וכל זה יציאנו לחשוב
שאין בכלל הסעצרה הזאת משקל סיכיות וסעויות לכל איש ואיש,
ואולי תהיה הסעצרה לתכלית אחר זולת הדין, גם אנו רואים
שהמשנה עממה ענין שום לפסח ולעצרת ולר"ה ולחג אודות הדין הזה,
כדתנן בארבעה פרקים העולם נידון, ומהם יוכל אדם לחשוב שכתו
שלא סוקצע הפסח צעצור דין התצואה, ולא העצרת צעצור דין
הפירות, ולא החג צעצור דין העם, כן לא סוקצע ר"ה צעצור
דין כל איש ואיש, גם קשה הדבר מאוד מלד אחר, והוא כי דין
התצואה והפירות והעם תכליתו הוא לטוהר צני אדם או לרעתם,
שם ילחיו התצואות ויצא הגשם צעמו יהיה טוהר צעולם וישמחו
צו צני אדם, והספק בהפך, כי אין התצואות והפירות צעלי זכות או
חובה להשפט לפני ה' לטוהר עצמן או לרעתן, א"כ קשה שיאך
נידון העולם בפסח על התצואה, ועדיין לא עצרו צאי עולם לפניו
ית' כצני מרון לראות אם ראוי לדונם לשווע או לרעצ? ואם ה' ית'
יבזור בפסח על השווע זה אות שכבר זכו צני אדם לפניו צמשפט
הסוף, ומה צורך אח"כ לדין ר"ה? וכדומה לזה תוכל להקשות על
דין הפירות צעצרת ועל דין העם צחג שגם על ידיהם צא שחר או
עונש אל צני אדם, והשחר או העונש הם תולדות המשפט והגזר
דין, ואע"ג דשקלו וטרו על דא צירושלמי דר"ה, הנה אין הדברים
מחודדים, ושמענה תשאר קתומה וחחומה, ותמיד ערצוצ דברים אנו
רואים צכאן, כי צדרך כלל אם תעיין צכל קשרי קצלתנו חרמם
סצדורות הראשונים לא דצרו כילום או מעט מוצעיר ען הדין הנעשה
צר"ה, אצל צדורות אחרונים הכצירו מלין עליו, וזה עמם ש"ורם
כי צמסך הזמן סכניסו צעעמי סעקרא קדש סזם סצרות מחודשות לא
סערום אצותינו סקדעונים.

ספק י"ז

הספק ה' צ צעם ש"ס פסיקים הרצם צחורם יורו קתירת ססצרה
הזאת על סדרך שהסעון חושצ צה, כי הנה כתוצ (צראשית
ח' א') ויזכור אליהם את נח ואת כל המים, וזה היה אחרי חמשים
ומאת יום של תגצורת העם שכתפי חצבון סכתוצים הביע צי"ז צניסן,
הרי שצא זכרון נח לפניו ית' לטוהר צניסן מצלי שיעתין ער א' צתשרי,
וזם לא יסכים עם מה שאומרים סצרה"ה צא זכר כל סמעשים לפני ה'
עוד כתוצ (פס ט"ו י"ג) ועצדום וענו אותם ארבע מאות שנה, ואין
נגזרם גזירה כוללת על ת' מאות שנה עתידים אם צכל שנה ושנה
צא' צתשרי ידונם ה' ית' על מעשיהם? וכן כתוצ שם כי לא שלם עון
האמורי

האמורי עד הנה, הרי גם עליהם גזר דין א' לד' עולות שנים, וזה
 יבטל סדרת הגזר דין שזכל שנה ושנה, גם על סדום ועמורה וגזרה
 הספיכה צפסח שהרי זו צפרק נתצטרס שרה, וכן נדב ואזיהוא וגזרו
 ונחתמו למיתתם לאלתר בחדש כיסן שלי סמתנת יום א' בתשרי, עוד
 הצטיחנו צעל סרחמים שצטפור לחדש השביעי תמים הסליחה לכל
 עדת בני ישראל, וצטקוס אחר פירש שסכפרס תמים מכל
 העולות, וסתמים רק אחת צטכס, למדנו שאין לסכנים
 צטעסס סזס שוס חלוקס, לא מלד סזען ולא מלד סמתכפרים ולא
 מלד סעונות, ואין ספק שציוס סכפרס יפקול סי"ת כל סעונות, כי
 שלי ערך מפקלס לא יוצן ענין סכפרס, וסס כסאר א"כ לעשות צא'
 לחדש? ועוד מלחר שסכפרס סיס סתירת הגזר דין שוצ אין זו לורך.
 כמו כן מללנו סמתאוננים נענשו כרנע וערים נלטרעס סתאוס צחדש
 תעוז (כי סמוך לזס נסתלחו סמרגלים) ולא נתארך הגזר דין שלסס
 עד יום א' בתשרי, וכן חרבן סצית צראפונס וצטנים גזר על פי
 דעת חז"ל צט' צאצ צעון סמרגלים, עוד סודיענו סכתוצ ססי"ת
 מפלס לשונליו אל פניו לסלצידו לא ילחר לשונלו, ולילו סוקצע יום
 ר"ס לדון צו אס סחוטמים יתחייצ סתעיד ילחר סי"ת לשונלו עד סיום
 ססול, וזס ססך סכתוצ, וכן סצרכות וסקללות שצפרעס צחקתי וכי
 תצא יורו שססכר וסעונס נעסכים אחר סזכיות וסעונות וצצצורס,
 א"כ זסו עלמו סגזר דין, כי מלחר שסודיע ס' אס תיטיצו דרכים
 אציל עליכם סעונות סללס ואס תמלנו ועריתס אני קוצע עליכם
 אלס ואלס סעונסים, הרי זו גזרס כוללת לכל סענים, ואין לורך
 א"כ לקצוע יום צטכס לסצילס צטשפט, עוד אמר דסע"ס לפניו ית'
 ואל תצא צטשפט אס עצדך, ולילו מלז נתיחר יום אחד צטכס לסעמיד
 צו צטשפט כל יצורי עולמים, איך סתפלל דוד נגד מס סנגזר לכל
 צאי עולם? וכן אמר אס עונות תשעור יס, ואיך לא ידע שסקצ"ס
 שומר סעונות שנעשו צכל סענס עד צואס לפניו צא' בתשרי? מן
 ספסקוקים סללס ורציס כמוסס שיצדמונו לפני סנעיין סתצדר שאין
 צידנו לקיים סנשפט סכללי סנעסס צר"ס על סדרך שסעס סוצרים צו.

אלה סענים עשר ספקות סעירותי על סענין סגדול וסעמוק סזס
 לצצצור סרלותך איך יעוטו עוסדות סקצרא סקתרכסס צעס
 צדורות אלו, ועכללותס תלס סתולדס שסעפרסים לא ירדו לתכלית
 תורתנו סקדוסס כסליותס יום תרועס ימים לכס, כי חילוף ססצרות
 ורצוי סטעמים סול אס על חולשתס, ולפי סתירוף ספק אחר צסנחת
 ססאר לא יועיל מלומס, סכס לא תנוח דעת סנצון אס לא צסנללס
 טעס אחר צנוי על יקודות נלענות סיסקים עס כל נוס שסוצרר לנו
 מפלעיות

משלמיות הצורא ית' ומלדקת משפטיו, ויתאים מכל לדדיו עם הכתובים
המדברים בו ועם התפלות הקבועות בו, והיו החדש הנפלא שאליו
שמנו נבמתנו בחתימת זה הספר. והנה על קלת מן הספקות שזכרנו
סעיר גם אברצנאל ז"ל בפירושו לפ' אמור, אך תשובותיו לא יתכנו
צדוק פנים, כי הוא הלך צדק אחר דעת חוקרי זמנו ואמר שהמשפט
הנעשה צד"ס אינו אלא שפע הגרמים השעתיים ונולד נמשך המזלות
צדוק הסוף שלשיותו ראשון לכל השנה יורה על טוב או רע שיצא בכל
אחד מימות השנה ההיא, אך חלילה לנו ללכת אחריו להאמין שפע
לצא השמים וכסיליהם על מקרי העולם, וכבר נדחית צימנו הדעת
המזויפת הזאת, אין איש מחזיק בה, א"כ דבריו לא יועילו רק להגדיל
הפליאה מצלי' מנולא תרופה לכפחותינו, לכן סגנו' לישב כל
התמיהות ולסתיר כל ספק ע"י המלאת טעם חדש לחגיגת העקרא
קדש הכורא הזם שגדל ערכו כ"כ צעיני חכמי אונתנו עד שהראצ"ע
חשב (ויקרא כ"ג כ"ד) שהוא גדול מכל סמועדים ויוס"כ עלמנו קטן
מעמו, וסוף הדבר אשר שערתי לסיוע צפרק הסמוך.

פרק ו'

תבלית יום הזכרון.

כבר החילונו צמח שקדם לדבר מעט על העלצ שבו היה האדם
ציוס הצראו, ועל נפילתו צעצור החטא, ועל תיקונו העתיד
באחרית הימים, והיה כי תעיין סיטצ דדצרינו שם תשכיל מה שיש צו
די לענינו, ותצין ממולא דצר כי בכל יום ויום אנו מלפנים ומקוים
זמן התיקון ומתפללים עליו בכל תפלותינו, אך אין צבא שום אחד
מומנו לידע מתי קץ הפלאות, וזה צעצור כי הדצר תלוי צסכער
סכנת כל צני אדם אל התיקון הסוא ע"י הישרת מעשים כפי
דרכי הצדק, ואפילו אם היחיד משתדל כפי יכולתו להשתלם צמעשו,
הנה אין צבחו להסקיק השקפה כללית אל כל העין האנושי ולראות
צצירור אם הגיעו צני אדם לאותם עדרים שצב יזכו אל התיקון.
אצל הסם יתעלה הנוסע ומציט אל דרכי איש ואיש וידע מלפניו
הלצצות הוא לצרו יוכל להסקיק מערוס קדשו אל כל יושצי קצוות
המצל לראות אם הם הולכים ומתקדצים אל שלמותם צאוסן שיזכו
אל התיקון, או אם יום יום יתרחקו ממנה. וסנה כמו שסוא
ית' צוחן כליות ולצ, כן הוא חפץ חסד ומרצס לסיטיצ, וכמו צצתחלת
הצריאס שפיע טוצו על אדם צר וצראו צעל תכונה טוצס צאוסן
שסים גוטס צטצעו אל המעשים הישרים ונתגלה אליו והרצס לו חזון
וגצואס כל עוד שסים צאוחו מלצ טוצ, כן אילו עתס ייטיצו צני אדם
מעשים ויכצעו את ילרס הרע לעשות רלוננו ית' צלצצ שלס, לא הים
הסם מאריך התיקון אפילו רגע אחד, ואם אינו עושס כן לעת עתס,
אין זה אלא לפי שאין צני אדם זוכים עדיין אל הטוצ הסוא יען לא
סתאעלו עדיין צכל כחם להגיע אל השלמות העצוקשת, וצסיות
סעגין כך, סנה הקצ"ס יושצ צציוכל ומלפס מתי יגיעו שוכגי ארץ
לאותו מלצ שצו יהיו ראויים אל הסדיון שזכרנו, ולכן צכל שנס ושנס
צסגיע היום שצו סוסס אדם עלי ארץ ישגיח הצורס ית' השגחס כללית
על כל מעשי צני אדם צסנה שעצרס לראות (*). עד סיכן הגיעס
השתדלותס להסקרצ אל השלמות, אך קיימו צסנה הסיס הסלות
השכליות

(*) ידוע שממנו ית' לא יפלא כל דצר, אך אנו אומרים כן רק כדי להקציר
את האזן, וכדרך שנתנו וירדה' לראות את העיר, ארדה נא ויראה
וגדומה *

השכליות שעליהן העולם עומד, איך התנהגו בתיקון מדותיהם
וצרכיהם יורם וכדומה, ועל פי הפקידים הכללית הזאת ילא אח"כ
בזר דין מלפניו ית' אם העולם כדאי אל התיקון אם לא. והנה
זרע יעקב הנצמד מכל העמים לתהלה ולשם ולתפארת ראוי שיהיה
ראשון ג"כ בהשתדלותו להחיש קץ התיקון, כי הוא השורש הנכבד
ועמו ילעז קרן ישועה לכל יוצאי ירך אדם ר'. ולכן כשהנחילנו ה' ית'
תורתו הקדושה, זה ראש ענין נפילת האדם ותקות הקמתו כמו
שהוכחנו, ראה האל יתעלה פנחוב עדי שנה צמח יום אחד לזכרון
סדר הגדול הזה, כדי שניתן אל לבנו גדולת האדם הקדושי
ומולדתו ההווה ותחלת התנשאותו העתידה, ועי"כ נטרח בכל כחנו
למסר זמן הסדיון הכללי, והיום הזה עמנו הוא יום ראש השנה
שסוקד לפי דעתי כדי שזכור שהאדם נצח ציוס הסוף שלם בתכלית
השלמות כפי טבעו, והמטא הפילו ממדריגתו, לכן אין לו כ"א לתקן
דרכיו צמחט וצמחט שאל ה' ית' יקיעהו ויחיה לפניו מתוקן
כצראשונה. ועתה על פי ההנחה הזאת שהלענו בדרך כלל נצא
לצאר כל פרטי חגיגת היום המקודש הזה, ומתוך דברינו יותרו כל
הסקקות שקדנו צמרק הקודש, ויצא הכל על נכון.

הנה זמנו **ההגדרה** לותם פנחוב את המקרא קדש הזה צמחט הפציעי צאחד
לחדש, וזה עמנו יורם שיש צו רמז לעם שהיה צצריאת
העולם, כי העולם נצח צתשרי כדעת ר' אליעזר, שהרי לא התחיל
להיות ניסן ראשון לחדשי השנה אלא קמון ליציאתם ממצרים, שאל
נלטו החדש הזה לכם ראש חדשים, ואערו צמחילתא לכם ולא לאדם ר',
הרי שקודם לכן היו עונים מתשרי שעל כן נקרא ירח האיתנים, כי
האיתנים הם היסודות שמהם נולד העולם, כמו שהוכחנו צמקום
אחר והנה כמו ששאר מועדי ה' הוקצנו ציוס ניוחד ולא צזולתו,
לפי שצאותו יום קרה איזה דבר גדול שראוי להזכר, כן חג ראש השנה
להיותו צראשית החדש שצו נצח העולם הוקצע צלי ספק לזכר המעשה
הסוף, ומטעם זה יקרו לנו אנשי כנס"ג לומר צתפלת מוסף זה
היום תחלת מעשיך, גם מסדרי המחזור תקנו לומר היום סרת עולם
צעצור זה הטעם, ויפה כתצ הלצום (פ"ח סי' תקפ"א) שהיה ראוי
לקרוא צר"ה פרשת צראשית לזכר שצו נצח העולם. אננם זכרון
זה של צריאת שמים וארץ שאלו אומרים שהוקצע צעצורו חג ר"ה אין
ראוי שיוצן על היום הראשון של הצריאה, אלא על היום השיש' עמנה
שצו נצח האדם, וצו ציוס נלטוה שלם לאכול מערי העץ, וצו ציוס
עצר על מלות ה', כדאיתא צפ"ד דקנסדרן טעם ראשונה הולצר
עפרו וכו' עשירית קרח אחת עשרה נדון וכו', הרי שהכל קרם ציוס
אחד

אחד, והוא עלמו יום ראשון בתשרי שאנו חוגגים, כמו שכתב רז"ל
בס' דר"ק דר"ס דר"ס דר"ס דר"ס דר"ס דר"ס דר"ס דר"ס דר"ס דר"ס
בזרע דיוס שמי לזריאת העולם שהוא ר"ח תשרי, עוכה א"כ שמלך
קביעות החג הזה דיוס א' בתשרי אנו לעדים שהוא לזכר עם שקרם
לאדם ר"ד דיוס שהוא, כי זולת זה לא מלאנו שאירע לאבותינו באותו
יום שום מקרה גדול שיסיים ראוי לקצוץ חג בעצורו בכל שנה ושנה.

הלך שמו

השם שקראם התורה לזה היום המקודש יורם ג"כ יוסר סברתנו זו,
כי הנה התורה אמרה זכרון תרועה מקרא קדש, ועלת
זכרון עורה שיש דבר שזכור באותו יום, והוא עלמו עם שאמרנו
שראוי שזכור בו היום הראשון של זריאת אדם, אמנם אמרו תרועה
ראוי שנקרא עם היא התרועה ואל עם תרעו, ונאמר כי תרעו
דבר אחד כמו שהזכרנו למעלה. טעמים אל התרועה דר"ס דר"ס
סעדיא גאון, אך מצין כולם נכון שיסיים רק אחד הרמז העיקרי שאליו
צמוד כיונה התורה באמרה זכרון תרועה, וזה הוא לפי דעתנו
תרועת המלכה מאותו עין שזכר בזמן שמשח שמואל את שאול למלך
שנא' (ש"א י' כ"ו) ויריעו כל העם ויאמרו יחי המלך, אף כאן עלת
תרועה הוא סיוען של מלכות וירעו אל יום זריאת אדם שבו התחיל
הצורא ית' לעלוך על יגוריו, בדרך שציאנו ענין המלכה (צפ"ג מזס
המאמר), א"כ כונת התורה באמרה זכרון תרועה הוא שזכור אותו
יום שבו מלך הי"ת על כל הנצרכים מלכות שלמה. ואל תדעם
בדעתך שזלת תרועה הונחה תמיד על הרמת קול צמס או צכלי,
ויקסס לך מזה שצעת זריאת אדם ר"ל לא היתה תרועה כזאת נשמעת
בעולם, ואיך א"כ ילכו הכתוב שזכור אותה התרועה? כי אין הדבר
כן, אלא שהכרח יש תרועה שאינה הרמת קול כגון ותרועת מלך זו,
ואמרת הענין הוא שבעצור שנסגרו כל האומות הקדמוניות להריע
תרועה גדולה דיוס המלכת מלך, לכן הועתקה מלת תרועה לסודות
על המלכה עלמה, וכן כשקרא דוד המלך לכל עשמות האדמה
שיתנו כבוד לצורא תצל ויכירו מלכותו מלכות כל עולמים כינה הכרת
מלכותו ית' צמס תרועה ואמר הריעו לאלהים כל הארץ (תהלים ס"ז).
הריעו לפני המלך ה' (שם צ"ה), שאין כונתו צום שכל שוכני ארץ
יגזיחו קולם יחד או יתקעו צפופר כאחד עד שתצקע הארץ לקולם,
אלא שיכירו מלכותו ית' ויתנו לו תרועת מלכות, אף כאן מליצת
זכרון תרועה פירושה על זה הדרך, אלא שבעצור שיש פסוק אחד
צפ" פירחם שזא צו מלת תרועה ואין צו עלת זכרון, והוא פסוק יום
תרועה יסיים לכם, לעדו מזה חז"ל שצריך להיות באותו יום עלמו
אין תרועה של קול, ומכאן גזירה שום של תרועת יוצל הוליוו
שעלות

שמלות היום לתקוע צופר, יורף לזה עוד טעם אחר צעזור היות
יום ר"ט ג"כ ראש חדש, וכבר בא הנווי לתקוע בכל ראשי חדשים,
ועל פי הטעמים האלה לנו תוקעים צופר צר"ה שהיא מלות עש,
אונס צהיות עיקר קיום המלות תלוי צכונס שאנו מכונים צהס צשעת
עשייתן, לא צמעשה החמרי לצדו, לכן עיקר מלות הצופר היא
הכונה שרמזנו, שראוי לנו לחשוב צשעם שאנו שומעים קול השותל
צר"ה, שצאותו יום היתה מלכות השם צעולם מלכות שלמה, אך לא
האריך הטוב הסוף לצני אדם, כי החטא קלקל את הכל, אצל לעתיד
כשניצב דרכינו ונתחרט על חטאינו ישוב ה' לחדש ימינו כקדם,
ואז יהיה ה' למלך על כל הארץ וצומירות נריע לו על פדות נפשו.

צב התפללות שתקנו לנו אנשי כנס"ג להתפלל צמקרא קדם הזה יסביעו
צתכלית ההסכמה עם התכלית העמוד צו, כי הסם נוסח תפלת יולר
וענחם וערצית מצואר מעלמנו כ"כ עד שיש להתפלל על חכמי הדורות
אך לא עמדו על דבר פשוט כזה, שסרי לנו מתפללים תן פחדך על
כל מעשיך וכו' ויראך וכו' וישתחוו וכו', וזה הוא עלמנו תכלית החג
לקרב ע"י תפלותינו התיקון הכללי, ולכונס זו נספך שיחנו לפניו
ית' פעולתם תקפון פים ושתכלם הרשעם ופיעלך הוא ית' לצדו וכל
הענין הנאמר שם, ולפי שהתיקון לא יהיה פדטי לנו צלצד אלא
יתפשט ויגיע לכל העין האנושי, לכן באי צנוסם הסוף לשונות כלליים,
כגון כל מעשיך, כל עם שצראת, כל הצדואים וכדומה, וכן צתפלת
או"א הסמוכה לנו אומרים מלך על כל העולם כלו וכו', על כל יושבי
תצל, כל פעול, כל יולר, כל אשר נעשה צאפו, ועם שאנו מותמים
צרכת אתם קדוש צפסוק ויגצם ה' לצאות צמשפט רומז ג"כ אל
התיקון, כי הפסוק הזה נאמר צישעים (ה' ו') על העתיד ככודע,
וצא השינוי צצרכתם שהיא ה מלך הקדוש תחת האל הקדוש לסודות
שגם עתם לנו מכירים מלכותו ית' שתגלה צ"צ גם עם שאנו
אומרים צימי החול ה מלך העשפט עסקים מאד עם הנחתנו, כי
הצרכתם שהיא מדצרת על הגולה העתידה השיצם שופטינו וכו',
וצא נזכר ומלך עלינו מהררם אתם ה' לצדך שזם יהיה
צאחרית הימים. אמנם צתפלת מוסף הענין מצואר יותר, הצצון
צתפלת המפוארם עלינו לשבח וכו', ותרצה כי תכלית קציעתם צר"ה
דוקא (אעפ"י שאנו מתפללים אותם צכל יום) הוא כאילו נאמר לפני
האל יתעלה: אעפ"י שיש עדיין אומות צעולם שאין מכירין
מלכותך ואינם זוכים עדיין אל התיקון, הסם אנחנו צני ישראל לא
פקרנו צצדיתך ואנו כורעים אל מלך מלכי העלמים לצדו, לכן צצכותנו
רחס נא גם על שאר האומות וקרב קץ הישועם הכלליה, וזהו פירוש
על

מזל התפלות
הקצונות צו

על כן נקום לך, כל' על כן וזכות זה שאנו מכירים מלכותך נקום
לראות מהרם צמחית עוזך שהיא עלמו יום התיקון, כמו שמצאנו
בסמוך להעציר גלולים וכו' לתקן עולם וכו' וכל בני צדק יקראו
בשמך וכו' יכירו וידעו וכו' ויקצלו כולם עול מלכותך וכו', ואין
להאריך בפירוש העלילות האלה כי הנה צדקות כשמש צללים,
והכל הולך אל דרך אחד להורות על יושר סדרתנו, ואחרי זאת באים
פסיקי מלכותי שמדברים כולם על הזמן העתיד כמו שיתאמת למעשה
צדק. החלק השני מן המוסף הוא אתה זוכר וכו', וגם הוא יוסיף
לעזר וסעד אל היסוד שהנחנו, כי אחרי שנאמר שם שהקצ"ם זוכר
כל הנשמות והכל גלוי לפניו, אמר לופס ומצינו עד סוף כל
הדורות כי תצא חק וזכרון להפקד כל רוח וגם ש,
כל' אתה לופס העצב והסווס והעתיד בפקדא אחת ועל מעשי בני
אדם מראש ועד סוף הדור לפני כסא כבודך, ואתה יודע שתכלית
כל המון הנשמות האלה שמצד ראשית עד סוף כל הדורות הוא להפקד
כל רוח וגם ש, דסיינו לפקוד בני אדם לעולם ולתקנם בצדקו, וכל
ובל מעשי בני אדם וכל עקרי העולם והמפוכות הזמן יציאנו לצדק
אל התיקון הכללי הזה שהוא שתכלית היקר שצדקו בראת את
העולם ואת האדם, לכן אתה צדקתך ערשית כזאת הודעת
ועל פנים אותה גלית, ואם הוכנס על המעשה והגזר דין
הנעשה מדי שנה צדקה היכן מלינו שהודיע ה"ת כזאת מראשית?
אלא בלי ספק אמתת הענין כמו שאמרנו שמדבר על התיקון העתיד,
ואמר שהצדק ית' הודיענו כזאת מראשית צדקתו הקדושה שיש צדק
כמה פקוקים צדקת צדקת הרועים אל מלך העולם קודם החטא
ואל אבדן הסגולות שהנה צדקת חטאת האדם בדרך שציאנו למעלה,
נעשה נלמוד מה יסיה התיקון העתיד, ולכן סוף לזם זה היום
תחלת מעשיך שהוא יום צדקת אדם, ואמר זכרון ליום
ראשון להורות שמה שקראת התורה לזם החג יום הזכרון הוא
זכרון ליום צדקת אלהים א"ס על הארץ שהוא ראשון אל העין האנושי,
ומה שתעלה צדקת שלפנינו אחרי כן ועל העדינות זו יאמר
וכו' היא היתה גרסת רצ' כדעוכה מהה"ס דירושלמי שזכרנו למעלה,
ופליגא אדר' יוסי כמבואר שם. אח"כ אמר אש"ר א"ס שלא
יש בהך וכו', כל' צדקת הדבר כן אין לנו כ"א לזכור תמיד את
השם צדקתו אל מה שהצטיינו, ועתה הזכירה הזאת כתגלגל
ענין נח שהם פקד אותו בדבר יפועם ורחמים, ופקידת בני ישראל
צדקתם צדקתם, וסכונם צדקת הזכרונות לאמר, כמו שצא עת
הפקודה לכה מן המצול ולזרע יעקב מעצודת מרך, כן עתה אלהים
פקדנו צדקת יפועם ורחמים וזכר לנו את הצדקת ואת המהד וכו',
דסיינו.

דמיונו לקרצ זמן המקידים הכללית שעלים רומזים הפקוקים הנזכרים
 שם, יזכור לעולם זריתו, והקיעותי לך זרית עולם, זכור אזכרנו
 עוד, וכל הענין. גם החלק השלישי אתה נגלית וכו' מכוון עם
 תכלית החג, שהרי עתחיל צסיפור מתן תורה לפי שצד נרמז תחלה
 הענין הנכבד הזה וזכותה יצא הפדיון הכללי, אח"כ מציא הפקוקים
 המדברים על התיקון העתידי ע"י השומר הגדול שיתקע ציוס הסוף,
 ובתוכם אנו אומרים כל מזמור הללוים הללו אל צדקשו, אע"פ שהיה
 די צדקו אחד שבו זכרון השומר, והטעם לפי שהמזמור הזה מקיים
 צדקו כל הנפשה תהלה ים המדבר על הזמן שבו יכירו כל בני אדם
 מלכותו ית' כי תמלא הארץ דעה את ה', ולפיכך אנו חותמים
 בתפלת או"א תקע צופר גדול וכו'. הרי לפניך כל נוסח התפלות
 הנסודות מפי אנשי כנס"ג מקבים עם מה שסדרנו בתכלית היום
 המקודש הזה, ואם תמלא צקידורים אשר לפנינו דברים רומזים אל
 סדן הנפשה ציוס הסוף כפי מחשבת הסמון זו, הנה כולם נוסדו
 בזמן מאוחר ואינם מפי אנשי כנס"ג, וזה יורה אע"פ מה שאמרנו
 שסידמנוים הכירו כונת החג כראוי, אבל צמח הדורות הכניסו זו
 פרטים מחודשים שאין כפי שרשו, הלא תראה שנוסח זכרנו, עי
 כמון, וכתוב, וצמר, לא נתקן צימי הסידמנוים, כי לא נולדו זכר
 התפלות הסעם לא צמחה ולא צמחה ולא צמחה ולא צמחה ולא צמחה
 דר"ם ולא צמחה צלית דר"ם, ונראה שרק שנים רבות אחר חתימת
 התלמוד התחילו לנסוג לומר תפלות אלו כפי תגבורת הסדרה
 המחודשת, וסרטים הצדורים על זאת תמלא צדרי הרע"צ צס'
 היר קוף סל' תמלא צהצ' או נוסח תפלות כל השנה, אלה דבריו
 שם: נסגו (א"כ אינו חוצה) רוצ העם (ולא כולם) מר"ם ועד יוס"כ
 להוסיף בכל תפלה בעשרת הימים צצרכה ראשונה זכרנו לחיים וכו',
 צצרכה שניה עי כמון וכו', וצצרכה י"ח זכור רחמיך וכו' (ואין אנו
 אומרים כן לפי שכל אלו אינן אלא מנסג), וצצרכה אחרונה מוסיפין
 אלו (אלו דוקא ולא כל ישראל) וצצמר חיים וכו', וכל אלו תוספות
 מנסג מקומות ויש מקומות שנסגו שלא יוסיפו דבר,
 עכ"ל הרע"צ, מוכח א"כ שאין תפלות אלו חוצה צצבור חסרון
 הסכתתם עם תכלית החג האמיתי, וכן השמיט הרע"צ נוסח וכתוב
 צצרכת הסודאס. והש"ע (א"ח סי' תקפ"צ ס') כתב: אם לא אמר
 זכרנו ומי כמון אין מחזירין אותו, ע"כ, וכל זה יעיד על יוסר
 דבריו. אמנם עם שצא על ענין זה צקצלת חז"ל הסידמנוים צעלי
 העשים הוא דבר יקר מאד, ועדצריםם עלננס נקח מופת צדור על
 אמתת הנחתנו, רק אם נזכה לירד היעצ לסוף כונת מליצותיהם
 הסודות, כי הם דברו צקולר מלין, וזה נתן מקום לאמרוכים
 לסכנים

זכר קצלת חז"ל

להכניס צדצדיהם מוזן אחר שאינו כפי תכלית כונתם הראשונה, וכזו קרה לנו בכמה ענינים שהשורש בהם אנוניתי ואלסי אך סענסיס עמו צאנסיס ולא ענזיס צעצור הרכצתם עם סוספות אנוסיות, ולאחר שנים נסיו הסוספות עיקר וסאמת נעדרת. סע אזנך וסמע דברי חכמים, סס אמרו צפ"ק דר"ס: צארצעה פרקים סעולס כדון צפסח וכו' צרלס סענה כל צאי עולס עוצרין לפניו כצני מרון סנא' סיונר יחד לצס סנצין אל כל מעשיסם ע"כ, תחלס ססוו דין ד"ס לדין סנעסס צפסח וצעררת וצחג, כי על ארצעתס אמרו ססעולס כדון צנעניס ססס, אצל צפירוס מסות הדין סזס צכל אחד מסנזמניס לא ססוו דצריסס, כי צעלסס פרקים הראשונים תירשו היטצ על איזס דצר יסול הדין, צפסח על סתצואס, צעררת על פירות האילן, צחג על סמיס, אצל צדין הרציעי לא אמרו דר"ס סעולס כידון על סחייס או על סמות, על סצצע או על הרעצ, על ססלחות או על סלרות וכדומס, גס לא אמרו סציוס ססוא כגזר על כל סתקרים סעתידיס לסיות צננס סצאס צכל יוס ויוס עוננס *), כי רצותינו ידעו צחכמתס שלס נעסס דצר עזס ציוס ססוא, אצל עם סקצלו מלנפי כנס"ג, וסס ען סנצאיס, וסס ען סזקניס, וסס עמר"עס מסי סנצורס, סוא רק סצנאחד צתשרי כל צאי עולס עוצרין לפניו כצני מרון, וענין ססעצרס סזאס סוא כפשוטו, כצקרת רועס לאנו סעוצר על עדרו לראות אס רצו צו סנחלות סחולות סנעצרות סנכחות וסאוצדות, או אס רוצס או כולס צריאות סננות יחזקות וטוצות, כן סי"ת סוקד ילוריו צאותו יוס מקודס כללית לראות איך סתנצרו על יצרס הרע, איך כלכלו מעשיסם אס צעול אס צעספט, כללן של דצר אס סתקרצו אל סלמותס או אס רחקו מעננס, וכל זס לפסוק אה"כ את גזר דינס סעוכסדיס סס אל סתיקון אס לא, ולכן סציא סתנא ראיס ען סססוק

(*) צזס הרגיש גס מהרס"ל צפ"ק דר"ס וכתצ: צסאל ג' זמניס דקתני צמתניתינ נקט צזו לשון כידון וכאן סיננס ונקט לשון עוצרין, ולמסקנא דלקטן דמתכיתין בר' יוס' דגזר דין סלו נחתס ציוס"כ וכי קתני מתכיתין מתחלת דין, כיחא, כיון דלא נחתס צד"ס לא נקט ציה רק לשון עוצרין, עכ"ל. אך מי יתן ואלע מהו סספרס צין תחלת דין וצין חתימת דין כלפי סמיא, כי סשופט סנצליון סלופס ומציע עד סוף כל סדורות לא יטערך להתחיל הדין ציוס אחד ולחתמו ציוס אחד! ועוד אס סכל סולך אחד חתימת הדין מה צורך להתחיל צו עסדה ימיס קידס לכן? ועוד אס סתנא כיון אל תחלת הדין כדצדיו איך יפיל על זס לשון עוצרין? ואין פועל ססנעצרה אחד מחלקי הדין! מזה תרלס איך כדחקו סתקדיס לתת קיוס לסצרתס.

הפסוק סיוול יחד לזם העצין אל כל מעשיהם, שאין הפסוק הזה
מדבר על שום גזר דין מרטי לכל איש ואיש לדדו כפי מעשיו, עד
שזה ילא זכאי וזה ילא חייב, אלא על גזר דין כללי הכולל ממשקל כל
הזכויות שבעולם צדק מאזנים וכל העצירות שבעולם צדק שנים לראות
איזה מהם יכריע, וזה פי' העצין אל כל מעשיהם, שעל כללותם
מדבר, וכל העין האנושי נחשב צדן הסוף לפניו ית' כאיש אחד כי
הוא סיוול יחד לזם, לכן יצין וישגיח השגחה כללית על כל מעשיהם
צסקרא אחת, ואח"כ יחזק גזר דין אחד כללי לכל העולם. הכך
רואה קורא עשכיל! איך התגלגל הדין הזה וזה פיקס
להצין תכלית המקרא קדש הזה, ואם תלך לדברי העולם מה שיש
עין הראיות לזכות הנחתנו מלך זמן קציעות החג, מלך שמו, ומלך
נוסח התפלות כעצמאך עד פה, אקום שיעלה לפניך זכרון סדרה
זאת לטובת, מלכך העזר הנמשך לה עמאמרים אחרים ורעזים רבים
המסכימים עמה, תמלאם מפורדים צסקרי קדמונינו כי תחש
אחריהם מצלי שטעריה עממי צאסיפתם. מעתה אם תקצץ יחד כל
ההצעות האלה ותעריכם עם הספקות שהעירונו צפרק הקודם, יעלה
צידך לתענית הדברים, כי יש צאמת ציוס הכולל הזה פקידם כללית
על כל מעשי צני אדם, גם יש צו צלי ספק גזר דין לטובת או לרעם,
וצעצור כל זאת יאות מאד לקרוא לו שם יום הדין, אלא שצנאות
הדין הזה וצתכליתו יש הצדל רצ צין סצרת הסעון וצין מה שחדשנו
צו, ותצין מזה כי קדמונינו אנשי הרוח השכילו סיעצ צתכלית החג,
ודצריהם מתאיימים עם הנחתנו, אלא שהם ז"ל ססתירו ענינו תחת
מסוס העליזה, והצאים אחריהם צים העעוק הזה לקחו הדברים
כפשוטם וסשו אותם אל דרך אחרת עד שהצינו עמם ומה שנתפרסם
אח"כ צכל תפולות ישראל. אמנם מאמר ר' כרוספדאי (ר"ס דף
י"ו) ראוי סיונח צעודיגת אותם המאמרים שדצרנו עליהם לתעלה
(ע"ג ספ"ד), שהפסע צהם לא סיה צודאי העכוון צאמירתם,
וציאורם האמיתי מקתתר ולפון ונהשגתנו עד שיקסח מאד לצא אל
תכליתם, לזה לא יתכן צשום פנים לדחות עם סנתאעת אללנו
משלתיות הצורא ית' ומלדקת משפטיו צעצור עמאמר תעום כזה שנעלם
סידוש עמנו, וציותר צהיות לפנינו פסוקים רבים ונוסח תפלות מאנשי
כנס"ג יורו סהסך מן הנראים מענו צהסקס ראשונם, כמו שהוכחנו.
והנה אין להכחיש שלא יושלם הדירוש העעוק הזה צכל תנאיו עם
סעעט הרשום כאן צדפים מועטים, אמנם לא צאתי לדרוש דירושים,
ולולי נתגלגל הענין לדבר על טעמי המלות לא סייתי ככנס כלל
צחקירם זאת, לכן אסתפק צפתיתת ספתח לפני העעיין כפי סנראם
לקולר ידיעתי, ואעצוצ ספאר אל תצונתו, ואם צאולי תעייתי צעחקר
הזה

ותחיות הסדר

שזם תדרך האמת כגד כונתי הטובה, הנה מחוצ עוול על סכנונים
נמני לסורות לי מקום הטעות ולהדריכני צמטעול סיוסר, כי עישרים
אותם כפסי, ותפוקתי להנות צפיקודי ה' ישרים להגיד לאדם ישרו
צסוד ישרים ועדה, ואם האל צדמעיו נחני צאורח עישור להמכיל
צאמתת הענין, יראו ישרים וישעחו, כי ישרים דרכי ה' וסוף העישר
אורחותינו.

ובזה אשים קנני לעלים צזם החצור עם התוחלת והכוסף שאנשי
מדע ימלאו צו דצר דצור על אופניו להסגת התכלית המכוון
צו, דסיינו התחצרות התורם והפילוסופיאם צקסר אמיץ, אשה אל
אחותם תעצורנה וסכולס אין צכן, ואני צקול רנה אודם ה' מאד צפי
וצלצני, ואזמרה שמו לעד, כי אלסי חסדי הים עזרתה לי וישועתו
תשגני לדצר צעדותיו ולהתהלך צחקר תסום, להסלים שונאים,
לקרצ רחוקים, לחצר נפרדים, לקצץ נדחים, ולזרוע שלום ללדקם;
כן יואל אלום ויחליעני לסוליא לאור חצורים אחרים לתפארת התורם
וסמחקר, אמן.

תם

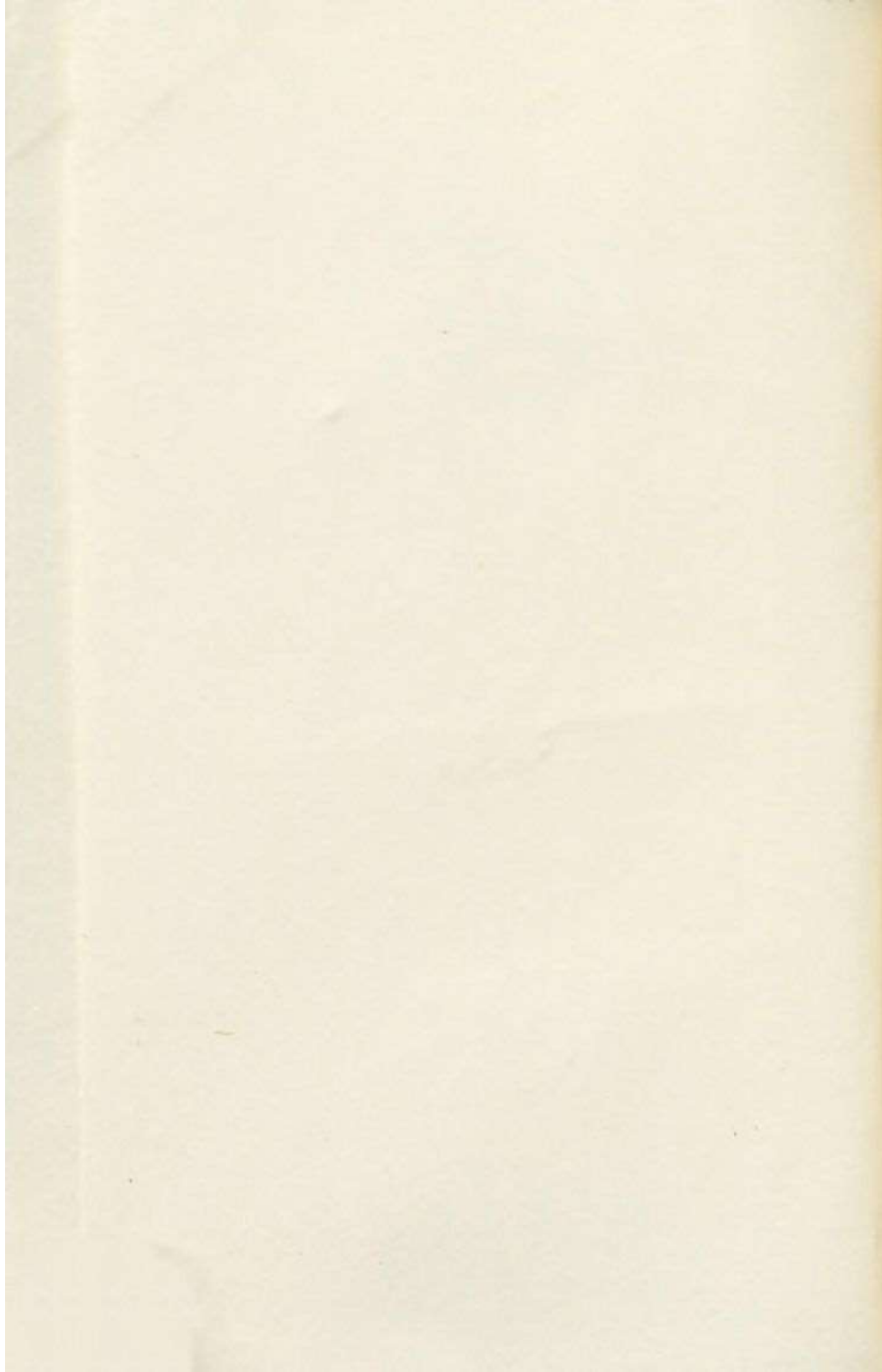

... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...

... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...

141

הספריה הלאומית

S 22 A 12972

רג'יו, יצחק שמואל,
התורה והפילוסופיה

C.8

2068333-80

IRI

הספריה הלאומית

S 22 A 12972

רג'יו, יצחק שמואל,
התורה והפילוסופיה

C.8

2068333-80

IRI